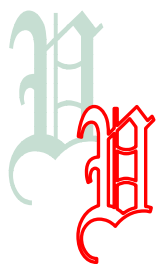

Hồi 22

Bách Biến Vô Thường

Hội Phương Hoa nghiêng răng mím môi, mặt lộ sát khí đáp :

- Tôi hận không nuốt sống được y, và lột da của y ra thiêu thành tro thì tôi cứ tức lòng mãi !

Xích Đại Phong lại hỏi :

- Chẳng hay Vệ sư tử cỡi Cổ Thanh Phong có thù oán gì với nhau mà ghê gớm thế?

Vệ Phương Hoa mặt đỏ bừng, ngập ngừng không sao trả lời được.

Tốt Kim Hoàn biết Vệ Phương Hoa đang rất hổ thẹn, liền giải vây hộ cho nàng vội lái sang chuyện khác mà hỏi Xích Đại Phong :

- Xích sư huynh đã đoán ra Đãng Ma Tú Sĩ là Mạnh Hồng Tiểu giả dạng rồi, sao không lột mặt nạ của y thị ngay, mà lại để cho y thị đào tẩu đi như thế?

Xích Đại Phong mỉm cười đáp :

- Phần vì tôi chưa thấy Ma Kha Kiếm Pháp bao giờ, cũng không dám chắc kiếm pháp đó đích thực là Ma Kha Kiếm Pháp. Nhưng chỉ căn cứ vào lời nói của Giáng Ma Lang Quân nói kiếm pháp đó còn có tiếng tăm hơn cả kiếm pháp của năm Đại Danh Gia mà tôi đoán bừa là Ma Kha Kiếm Pháp. Điều thứ hai, tôi thấy ba vị ân sư của chúng ta đang bế quan tu luyện võ công, nếu đối phương là Mạnh Hồng Tiểu thực nhờ chúng ta địch không nổi ba môn tuyệt học trong Đãng Ma Bảo Lục của y thị và kiếm pháp tinh diệu của Giáng Ma Lang Quân, như vậy thì có phải là nguy hiểm cả cho ba vị ân sư không? Chi bằng để mặc cho chúng chuồn đi, rồi chờ đến ngày Vạn Kiếp Đại Hội, hãy quyết sống mái với chúng một phen, chả hơn là đấu với chúng lúc này hay sao?

Tốt Kim Hoàn thấy Xích Đại Phong nói có lý, liền mỉm cười khen phải. Xích Đại Phong liền từ biệt quần ma để đi núi Cửu Nghi lấy trộm ba vật báu của Tam Nguyên Bang.

Trước khi đi, y còn ước hẹn với Trì Trung Long khi quay trở lại thế nào cũng ở lại vui vầy với Câu Hồn Sứ Giả một phen.

Xích Đại Phong đi rồi, Liên Thành Ngọc liền đưa mắt tổng tình với Tiểu Cửu Hàn, và Tiểu Cửu Hàn cũng liếc trả lại, nên nàng ta dùng giọng lả lơi và mỉm cười hỏi :

- Tiểu sư huynh, Xích sư huynh vì có việc nên phải đi núi Cửu Nghi, còn sư huynh hãy ở lại đây chơi với chúng tôi vài ngày nhé !

Tiểu Cửu Hàn vốn là một tay sắc ma, đói khát tình đã lâu, nghe nói vậy liền gật đầu đáp :

- Tiểu đệ rồi rồi lắm, có ở đây đến ngày Vạn Kiếp Đại Hội cũng được mà !

Liên Thành Ngọc thấy y nói như vậy, liền nói với Tốt Kim Hoàn :

- Đại sư tỷ, không phải chúng ta sợ võ công của Miêu Cương Song Quái, nhưng đối với Hỏa khí ba đạo của Liệt Hỏa Thái Tuế thì hơi nhúc nhúc óc thật. Bây giờ, Tiểu sư huynh đã nhàn rồi, mà lại có môn Huyền Băng Chân Khí của sư huynh khắc chân của Liệt Hỏa, nên tiểu muội muốn Tiểu sư huynh đi cùng với tiểu muội tới Liệt Hỏa Động ở Cao Lê Cống Sơn thử xem có thể cứu được Thất sư đệ ra không?

Tốt Kim Hoàn nghe nói bảo đi cứu Trang Mộng Diệp, tình vợ chồng tất nhiên nàng không những không cản trở mà còn tán thành ngay là khác, nhưng nàng cũng say mê thái độ và cử chỉ phong lưu của Tiểu Cửu Hàn. Bây giờ để cho Liên Thành Ngọc đi cùng với Cửu Hàn, hai người như lửa gần rơm, thì sao lại không có lần bắt bén với nhau, còn mình... Nghĩ vậy, Tốt Kim Hoàn nói :

- Việc cứu Trang Thất sư đệ là cần thiết lắm rồi, nhưng trong Miêu Cương Ma Cốc không những hỏa khí của Hồ Diên Bính rất lợi hại mà cả Diệu Âm Công Chúa cũng không phải là một tay dễ đối phó, nên sư tỷ muốn đi cùng với hai người để cho lực lượng của chúng ta càng hùng mạnh hơn.

Liên Thành Ngọc không đợi cho nàng ta nói xong, đã vội lên tiếng ngay :

- Ma Chủ ân sư đang lúc bế quan, Đại sư tỷ phải tọa trấn ở Vạn Kiếp Ma Cung này, công việc đó mới là quan trọng, vậy Đại sư tỷ không

nên rời khỏi nơi đây một bước. Hơn nữa Cao Lê Cống Sơn cách đây không xa mấy, tiểu muội với Tiểu sư huynh không ngại gì mà cứ xông bừa vào đối địch với chúng. Chúng tôi phải tùy cơ ứng biến. Nếu sư tỷ muốn thận trọng thêm thì sư tỷ cho phép Vệ sư tỷ đi cùng với chúng tôi!

Tốt Kim Hoàn nghĩ thầm :

“Nếu để cho Phương Hoa đi có phải là Tiểu Cửu Hàn được bắt cả hai tay không?”

Nàng ta chưa nghĩ dứt, Tiểu Cửu Hàn đã lên tiếng cười đáp :

- Tốt sư tỷ yên tâm, tiểu đệ sẽ đi cùng với Liên sư tỷ như vậy vừa có thể nghĩ cách cứu Trang Mộng Điệp sư huynh thoát nạn, và cũng muốn nhân dịp này để thử xem Huyền Băng Chân Khí của bốn môn có khắc chế được Hỏa khí của Liệt Hỏa Thái Tuế hay không? Để tới ngày Vạn Kiếp Đại Hội biết trước mà nghĩ cách đối phó với kẻ địch !

Tốt Kim Hoàn thấy Tiểu Cửu Hàn nói như vậy, không tiện ngăn cản nữa, nàng đảo ngược đôi người một vòng đã nghĩ ra một kế, liền vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :

- Phải thêm một người nữa đi cũng được, nhưng sư tỷ còn muốn bàn nhiều việc quan trọng với Tam sư đệ, chi bằng nhờ Tứ sư đệ đi cùng với hai người vậy. Môn Truy Hồn Thiết Bức của Tứ sư đệ mới nghiên cứu ra, chắc thể nào cũng chế ngự được Miêu Cương Song Quái chứ không sai !

Trì Trung Long cung kính nhận lời, Liên Thành Ngọc đã đoán biết tâm địa của người Đại sư tỷ ra sao rồi, nhưng nàng chỉ gượng cười thôi chứ không dám nói gì thêm nữa.

Nàng vội trở về Ma Cung thu xếp đồ dùng, rồi cùng Tiểu Cửu Hàn với Trì Trung Long lên đường đi Cao Lê Cống Sơn để cứu Trang Mộng Điệp.

*
* *

Hãy nói Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong hai người, nhân lúc đèn đóm tắt ngóm, quần ma đang mê mê hoảng hoảng liền lảng lảng rút lui ra khỏi Vạn Kiếp Môn luôn, đi tới một khu rừng thông ở gần đó mới ngừng chân lại nghỉ ngơi.

Lúc này Hoàng Mộ Phong mới phục Mạnh Hồng Tiểu sát đất, liền mỉm cười nói :

- Diệu Âm Thần Công của chị Hồng Tiểu quả thật ảo diệu vô cùng.

Nói xong, chàng ta chưa nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu lên tiếng, ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, thì thấy Mạnh Hồng Tiểu đang ngửng mặt nhìn lên trên trời cau mày nghĩ ngợi.

Hoàng Mộ Phong lớn tiếng kêu gọi thêm một câu :

- Chị Hồng Tiểu !

Rồi mỉm cười nói tiếp :

- Chị Hồng Tiểu, chị nghĩ ngợi điều gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu vuốt mấy sợi tóc rũ xuống lên và từ từ hỏi lại :

- Tôi đang có hai việc, nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra được. Phong đệ là người thông minh như thế, vậy Phong đệ hãy thử đoán xem tôi đang nghĩ hai việc gì nào?

- Tâm sự của chị Hồng Tiểu thật khó mà đoán biết lắm. Điều thứ nhất có phải chị đang nhớ nhung Cổ Thanh Phong, và tại sao đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của anh ấy có phải vậy không?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Đúng ! Phong đệ đã đoán trúng việc thứ nhất rồi, thế còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai có lẽ chị không hiểu tại sao Xích Đại Phong lại biết rõ các môn kiếm của chúng ta phải không?

- Phong đệ lại đoán trúng rồi ! Đại Phong biết rõ năm pho kiếm pháp của năm Đại danh kiếm khách mà đệ đã biểu diễn hồi nãy. Như vậy là khó có lắm rồi, và cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm, nhưng tại sao thế kiếm Liên Đài Pháp Vũ của tôi mà y cũng nhận ra được là Ma Kha Kiếm Pháp, thế mới kỳ lạ !

Hoàng Mộ Phong nghe nói đang cau mày lại suy nghĩ, thì mth lại giải thích tiếp :

- Vì Ma Kha Kiếm Pháp của tôi mãi đến gần đây tôi mới nghiên cứu được, chỉ có ở trên đỉnh núi Kỳ Liên cùng Phong đệ luyện tập một lần mà thôi, ngay cả đến Thanh Phong tôi cũng chưa hề nói qua cho anh ta hay, tại sao Xích Đại Phong lại nhận ra được?

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Phải, câu chuyện này quái dị thật, tôi cũng không thể tưởng tượng được.

Mạnh Hồng Tiểu bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :

- Phong đệ, tôi lại vừa mới nghĩ ra một vấn đề thứ ba nữa !

Hoàng Mộ Phong ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu đáp :

- Việc thứ ba này khó đoán nổi !

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu và thở dài một tiếng, rồi nói :

- Cổ nhân đã có câu “Người trong cuộc mê man”, quả thật không sai chút nào !

- Người trong cuộc mê man, như vậy chuyện lạ thứ ba của chị đang suy nghĩ có phải là nói về tôi không?

- Tôi dùng Đạp La Thủ bắt lấy Truy Hồn Thiết Bức của Trì Trung Long rồi, đã xem kỹ cái miệng con dơi thấy mũi kim ở miệng nó chế bằng sắt, bất cứ vật gì cứng đến đâu nó cũng có thể xuyên thủng được, lại còn có tẩm thuốc độc nữa. Thế mà sao Phong đệ bị nó bắn trúng ngay ngực mà không sao cả như thế?

- Việc đó có gì là lạ đâu, vì đệ mặc một cái áo dao thương chém không lọt, và chưởng lực cũng không sao đã thương được, áo đó tên là Đào Hoa Nhuyễn Giáp, vật dị bảo của võ lâm.

Mạnh Hồng Tiểu ngẫm nghĩ không ra lai lịch của Đào Hoa Nhuyễn Giáp.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy, vừa cười vừa nói :

- Tiểu đệ ngẫu nhiên gặp được một vị võ lâm cao thủ đang đau nặn sắp chết...

Mạnh Hồng Tiểu bỗng xen lời hỏi :

- Vị võ lâm cao thủ ấy có phải là Điều Ngao Cư Sĩ, một trong năm Đại danh kiếm đương thời hay không?

Hoàng Mộ Phong khen ngợi :

- Chị Hồng Tiểu quả thật thông minh ! Vì lúc Điều Ngao Cư Sĩ sắp chết có nhờ đệ một việc lớn !

- Việc gì thế?

- Ông ấy truyền cho tôi mười sáu thức kiếm pháp và cái áo

Nhuyễn Giáp này, và ông ta lại bắt tôi thì phải tìm kiếm giúp ông ta một người mà ông ta tìm mãi không thấy. Khi tìm thấy rồi thì tôi phải đại diện ông ta mà tặng Giáp truyền kiếm !

- Người đó là ai thế? Sao người đó lại có phước duyên đến như vậy?

- Chị Hồng Tiểu nên mừng hộ cho người đó. Vì người đó chính là Phong đại ca, người mà chị ngày đêm vẫn nhớ nhung đấy !

- Điều Ngao Cư Sĩ đã nhờ hiền đệ truyền tặng Đào Hoa Nhuyễn Giáp và dạy mười sáu thế kiếm đó cho Thanh Phong để làm chi?

- Điều Ngao Cư Sĩ nói khi ông ta câu Đào Hoa Giao ở Đào Hoa Chiếu, gặp Cổ Thanh Phong đại ca, mến anh ta là một kỳ tài hiếm có, rồi vội vàng truyền thụ cho anh ấy bốn thế kiếm pháp, và còn hẹn anh ta đi Điều Ngao Cư ở Đông Hải, ông sẽ truyền thụ nốt cho mười hai thức kia. Ngờ đâu, ông ta về đến Đông Hải lấy da con Giao chế thành Nhuyễn Giáp, rồi mới phát hiện mình không còn sống được bao lâu nữa. Vì không muốn tuyệt kỹ của mình bị thất truyền, nên ông ta mới tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm Thanh Phong.

- Ông ta coi trọng tài ba tuyệt học như vậy kể cũng hiếm có đấy nhỉ?

- Nhưng Điều Ngao Cư Sĩ chưa tìm thấy Cổ Thanh Phong thì bệnh đã bộc phát, bất đắc dĩ và cũng vì vừa gặp thấy đệ nên mới buộc đệ thì nặng rồi mới truyền kiếm tặng Giáp. Chờ tới khi thấy đệ đã luyện thần thuộc mười sáu thế kiếm pháp đó rồi, lúc ấy ông ta mới mỉm cười mà tạ thế !

Hồng Tiểu nghe tới đó mới vỡ nhem đột nhiên nàng quay mặt nhìn ra ngoài rừng thông mỉm cười hỏi :

- Bạn nào trong rừng thế? Đã rình nghe rõ cả hay chưa?

Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa hổ thẹn vì ở ngoài rừng có người rình nghe lỏm mà chàng lại không hay biết gì cả.

Mạnh Hồng Tiểu vừa nói dứt, quả nhiên Xích Đại Phong ở ngoài rừng bước vào như một con ác quỷ vậy. Hoàng Mộ Phong thấy người đó lại là Xích Đại Phong lạnh lùng nói :

- Người tới cũng vừa lúc lắm ! Đãng Ma Tú Sĩ cũng đang có việc

cần muốn hỏi người !

Xích Đại Phong nhìn Mạnh Hồng Tiểu cười một cách xảo trá và nói :

- Đối với người tôi phải xưng hô như thế nào? Xưng hô là Đấng Ma Tú Sĩ hay là Tỷ Thanh Ngọc Nữ?

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại đang định lên tiếng thì Hoàng Mộ Phong đã xen lời hỏi Xích Đại Phong :

- Lời nói của các hạ như vậy căn cứ vào đâu?

Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :

- Thử hỏi ngoài Mạnh Hồng Tiểu ra, có ai biết sử dụng Diệu Âm Thần Công và Ma Kha Kiếp Pháp như thế?

Mạnh Hồng Tiểu không sao nhịn nổi, cũng lên tiếng hỏi :

- Sao các hạ lại nhận ra được kiếm pháp?

Xích Đại Phong cười không trả lời, trái lại y còn hỏi ngược trở lại Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Ngoài Ma Kha ra thử hỏi có pho kiếm pháp nào lại có tiếng tăm hơn năm pho kiếm khách đương thời chứ?

Hoàng Mộ Phong bỗng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, mau dùng Đạt La Thủ điểm té y đi, để tôi lột mặt nạ của hắn ra xem mặt thật ra sao?

Mạnh Hồng Tiểu từ khi học biết được Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếp Pháp ba môn tuyệt học đến giờ chưa hề ra tay đấu với ai hết, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy nàng cũng muốn thử công lực của mình xem sao. Nàng liền giở thế Phật Thủ Giáng Ma nhằm ngực Xích Đại Phong điểm luôn.

Xích Đại Phong không ngờ Mạnh Hồng Tiểu lại đột nhiên ra tay tấn công mình như thế, y liền kinh hãi vội kêu “ủa” một tiếng, chưa kịp tránh né.

Thế Phật Thủ Giáng Ma của Mạnh Hồng Tiểu trông thì rất chậm nhưng sự thực thì rất nhanh, lại biến hóa vô cùng, đối phương khó lòng mà tránh thoát được. Xích Đại Phong tránh luôn hai lần và đã lùi ra ngoài xa hơn trượng rồi mà vẫn bị Mạnh Hồng Tiểu như bóng theo hình điểm

trúng nguy huyết mê. Xích Đại Phong bị mê man bất tỉnh, té ngã lăn ra đất liền.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy thất thanh nói :

- Chị Hồng Tiểu, Đạt La Thủ của chị cao cường thật !

Mạnh Hồng Tiểu cũng không ngờ môn tuyệt học đó lại tinh diệu đến thế, nàng hớn hở mỉm cười nói :

- Có lẽ vì ra tay một cách bất ngờ nên mới có công hiệu như thế, bằng không rõ ràng người này có võ công thượng thặng như vậy, khi nào lại bị kìm chế một cách dễ dãi như thế?

Nói tới đó nàng lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Phong đệ muốn xem bộ mặt thật của y làm chi?

Hoàng Mộ Phong chỉ Xích Đại Phong đang nằm ở dưới đất mỉm cười đáp :

- Phần vì đệ thấy bộ mặt nạ của người này đeo trông xấu xí quá nên đệ muốn xem cho rõ bộ mặt thật của y ra sao? Phần thứ hai là đệ muốn xem môn Đạt La Thủ của chị Hồng Tiểu ra sao và tinh vi đến mức độ nào?

Y nói xong liền cúi mình xuống lột mặt nạ của Xích Đại Phong lên. Đột nhiên cả hai người cùng lui lại giật mình một cái...

Thì ra bộ mặt thật của Xích Đại Phong một nửa lam và tía, một nửa đỏ và đen, lại còn xấu hơn bộ mặt nạ của y nhiều. Hoàng Mộ Phong kinh hãi xong trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Không ngờ trên thế gian này lại có người có bộ mặt xấu xí đến như thế này, chi bằng chúng ta hãy hủy diệt y cho rảnh !

Nói xong, y giơ tay phải lên định bỏ xuống, thì Mạnh Hồng Tiểu đã thuận tay đỡ luôn tay của Hoàng Mộ Phong và cau mày lại hỏi :

- Phong đệ hà tất phải ra tay độc ác như thế làm chi ! Người này chưa có thủ đoạn nào gọi là ác độc cả, thì chúng ta sao lại nỡ xuống tay hạ độc thủ với y như thế !

Hoàng Mộ Phong gượng cười, và đáp :

- Y có bộ mặt xấu xí như thế này, tất nhiên không phải là người lương thiện đâu, nếu chị Hồng Tiểu không muốn giết chết y, thì bây giờ ta hãy nhân cơ hội này mà phế võ công của y đi, như vậy đến kỳ Đại Hội

Vạn Kiếp chúng ta đỡ phải chống chọi với một tay kinh địch như y.

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu vừa cười vừa nói :

- Phái Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ này chỉ nghĩ đến cái tên cũng đủ biết chúng là những tay tàn ác rồi và y lại còn kết minh với Vạn Kiếp, Huyền Băng hai phái, hiển nhiên y không phải là người lương thiện. Phế võ công của y không phải là không nên, nhưng lần này đối phương không có đề phòng gì cả mà lại bị tôi điểm té, nếu còn như lúc y bị nguy nan như vậy, hạ thủ phế võ công của y đi, thì chúng ta mất hết thái độ quang minh chính đại còn gì. Chi bằng bây giờ chúng ta tha thứ cho y, chỉ để lại mấy chữ cảnh cáo chẳng hơn không?

Hoàng Mộ Phong hồ thẹn vô cùng, đưa mắt nhìn Mạnh Hồng Tiểu:

- Tâm địa, thái độ và võ công của chị Hồng Tiểu đều quang minh và cao siêu tuyệt đỉnh, bất cứ một phương diện nào đệ học thêm mấy chục năm cũng chưa chắc bằng được chị ! Thật là ai cũng phải ngưỡng mộ ! Đệ so sánh với chị thì không khác gì là đom đóm với mặt trăng.

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đỡ lời :

- Phong đệ đừng có khen ngợi tôi như thế. Tôi chỉ muốn để lại mấy chữ để cảnh cáo Xích Đại Phong, xong chúng ta phải mau mau rời khỏi nơi đây, đi tìm tung tích của Cổ Thanh Phong ngay mới được !

Nói xong, nàng liền viết mười sáu chữ lên trên mặt đất ở chỗ cạnh Xích Đại Phong đang nằm:

“Ma cao một thước, Đạo cao một trượng, nghiệp hải vô biên, hồi đầu tị nạn.”

Hoàng Mộ Phong nhìn những chữ đó xong, liền thở dài một tiếng và nói :

- Tuy chị Hồng Tiểu có lòng nhân từ như vậy, nhưng chỉ sợ những kẻ hùng ác này đâm đuổi đã lâu, không khi nào vì mấy chữ của chị mà y biết giác ngộ đâu !

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Tôi cũng biết mấy lời nói suông này không thể nào làm cho y giác ngộ được, nhưng khuyên hay không khuyên là ở tôi mà giác ngộ hay không giác ngộ là ở y. Vẫn biết giang hồ bao la, nghiệp hải mênh mông, việc bất bình với người tà ác có rất nhiều, tuy ta không thể diệt trừ hay

hóa giải được hết, nhưng ta cứ việc tận lực mà làm, và cứ biết làm như thế không hổ thẹn với lương tâm ta là được rồi.

Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :

- Chị Hồng Tiểu có tấm lòng độ lượng hơn người thật ! Không hiểu tại sao cho tới giờ mà vẫn chưa thấy Thanh Phong tới núi Dã Nhân này? Bây giờ chúng ta biết đi đâu mà kiếm anh ấy?

Tuy Mạnh Hồng Tiểu rất nhớ nhung Cổ Thanh Phong, nhưng cố mỉm cười đáp :

- Quả thật trời đất bao la như thế này, biết đi đâu mà tìm kiếm anh ấy? Nhưng bây giờ, chúng ta mới biết là đi đến đâu tìm tới đâu cũng coi như chúng ta đi du ngoạn. Đẳng nào cũng còn trên ba tháng nữa mới đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp, như vậy ta hà tất phải vội vàng như thế làm chi? Dù có tìm thấy anh ấy đi chăng nữa, đến ngày Đại Hội cũng sẽ gặp mặt mà !

Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu nói như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa hỏi lại :

- Nếu chị Hồng Tiểu muốn đi tới đâu du ngoạn tới đó, thì chi bằng cảm thấy hãy đi tới núi Cửu Nghi, thám thính Tổng Đàn của Tam Nguyên Bang một phen chẳng hay chị có tán đồng hay chăng?

- Chẳng hay Phong đệ muốn đi dò thám Tổng Đàn của Tam Nguyên Bang để làm chi?

- Tính tiểu đệ hay hiếu kỳ, lần trước lúc gặp Thiết Kiếm Chân Nhân và nghe thấy ông ta nói là thừa lệnh của Bàn Bang Chủ bỏ việc tìm kiếm Bàn Chân Chân, mà chia tay với Cổ Thanh Phong ở Thiên Nguy Cốc, vội vàng trở về núi Cửu Nghi, cho nên đệ muốn đi Tam Nguyên Bang để dò thám xem, chắc Tam Nguyên Bang phải có xảy ra việc gì rất nghiêm trọng, nên Bang Chủ mới triệu hồi Thiết Kiếm Chân Nhân như thế. Tất nhiên việc đó phải rất nghiêm trọng, thì Bàn Bang Chủ mới dẹp việc tìm kiếm con gái sang một bên.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói tũm tũm cười và đáp :

- Đi một phen núi Cửu Nghi cũng được, tôi cũng muốn được trông thấy bộ mặt của Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàn Chân Chân, con gái cưng của Bàn Bang Chủ và Tam Nguyên ra sao?

- Tiểu đệ đã được gặp Bàng Chân Chân rồi, nàng ta có thể nói là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng thế so sánh với chị thì nàng ta hãy còn kém mấy thành.

Hoàng Mộ Phong nói tới đó liền thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Tiếc thay Hoàng Sam Hồng Tuyến hiện đang ngộ nạn, và có lẽ hồn đã về nơi cực lạc, chỉ còn để lại cái tên mà thôi !

Mạnh Hồng Tiểu cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Phong đệ không đích mắt trông thấy Bàng cô nương ngộ nạn, nhưng tại sao Phong đệ lại dám chắc là nàng ta đã tạ thế rồi?

- Chẳng lẽ chị Hồng Tiểu chưa nghe thấy Liên Thành Ngọc nói y thị trước khi bị oai lực của Tam Ly Phích Lịch Đạn chấn cụt cánh tay đã trông thấy mặt của Bàng Chân Chân dính đầy máu, và từ từ ngã xuống mặt đất là gì?

- Chỉ căn cứ vào mấy lời nói đó thì không thể nào quả quyết là Chân Chân cô nương đã chết được !

- Cho đến giờ Bàng Chân Chân hãy còn biệt tăm biệt tích, hiển nhiên là hung nhiều lành ít. Huống hồ Liên Thành Ngọc lại nói là rõ ràng đã thấy Bàng cô nương mặt dính đầy máu tươi như vậy. Bộ mặt của nàng ta đã bị hủy rồi. Một người con gái coi trọng sắc đẹp biết bao, nhất là một người ngày thường đã coi trọng sắc đẹp của mình rất nhiều, cho nên tiểu đệ mới dám phỏng đoán như vậy, và mới bảo là Chân Chân thà chết còn hơn là sống, và có lẽ đã rời khỏi cõi thế gian này...

Mạnh Hồng Tiểu nhận thấy lời phân tích của Hoàng Mộ Phong cũng có lý, vì vậy nàng bỗng tự dừng thấy đau lòng vô cùng, nước mắt nhỏ ròn xuống hai bên má.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Chị Hồng Tiểu ! Sao bỗng dừng chị lại ứa nước mắt như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu rầu rĩ đáp :

- Tôi thấy Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân hồng nhan bạc mệnh, quả thật là tội nghiệp !

Hoàng Mộ Phong cũng cảm khái liền rầu rĩ theo mà nói :

- Từ xưa đến nay giai nhân đều bị bạc mệnh hết sao, trời xanh lại cứ trêu người hồng nhan như thế?

Mạnh Hồng Tiểu đã nín khóc rồi, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như thế lại ứa nước mắt ra. Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ đến một việc gì, liền kêu “ủa” một tiếng, và hỏi :

- Chị Hồng Tiểu ! Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong rất thương nhau, như vậy nàng ta là tình địch của chị, tại sao hay tin buồn của nàng ta đáng lẽ chị phải mừng, vì đã bớt một tình địch mới phải, trái lại chị lại thương tâm ứa nước mắt như thế?

Mạnh Hồng Tiểu giơ tay lên chùi nước mắt, rồi cười đáp :

- Tôi với Cổ Thanh Phong tuy rất yêu nhau, nhưng không bao giờ tôi có lòng căm anh ấy giao du với hồng nhan tri kỷ khác.

Nói tới đó, nàng thở dài một cái, mới nói tiếp :

- Huống hồ tôi với Bàn Chân Chân tuy chưa gặp mặt nhau, nhưng trong lòng tôi lúc nào cũng nghĩ chắc nàng là người tuyệt mỹ cao siêu phong trần tuyệt thế và hình như tôi với nàng rất hợp tánh tình với nhau rồi vậy !

Hoàng Mộ Phong cười nói :

- Theo lời chị nói thì có lẽ đó là thần giao cách cảm đấy, chị thương Bàn cô nương như thế, nếu Bàn cô nương có ở chín suối hay biết lòng chị như vậy, chắc cũng cảm động khôn cùng !

Mạnh Hồng Tiểu lại rầu rĩ thở dài :

- Công việc ở Vạn Kiếp Đại Hội xong xuôi, tôi sẽ không quản ngại gian truân mà đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm tung tích của nàng ta. Nếu nàng ta vẫn bình yên vô sự, tôi nguyện kết chị em với nàng, chúng tôi sẽ tương thân tương ái cùng nâng khăn sửa túi cho Cổ Thanh Phong. Vạn nhất, Bàn cô nương không may đã quá cố, thật tôi thế nào cũng chính tay mình chôn cất nàng vào một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, xung quanh một tôi sẽ trồng những hoa mai và cùng Thanh Phong sẽ lập nhà ở bên cạnh ngôi mộ để an ủi anh linh nàng. Hằng sáng, chúng tôi sẽ thắp ba nén hương thơm, và một chén rượu ngon.

Mạnh Hồng Tiểu vừa nói, nước mắt nhỏ xuống như mưa, nhưng nàng nói xong mới phát giác ngực áo của Hoàng Mộ Phong cũng ướt đầm lệ. Nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Phong đệ, sao hiền đệ cũng khóc đấy ư?

Hoàng Mộ Phong giơ tay áo lên chùi nước mắt và đôi người ngược lên nhìn Mạnh Hồng Tiểu mặt lộ vẻ kính mến, rồi gượng cười đáp :

- Thấy lòng quảng đại của chị Hồng Tiểu mà tôi cảm động đến ứa nước mắt ra như vậy.

- Chúng ta đều là người nông nổi, hơi một tí thì lo âu khóc lóc như vậy, biết đâu lại chẳng đúng như lời Phong đệ vừa nói. Bằng Chân Chân cô nương đã trở về quay quần với cha là Bằng Thiên Hiếu rồi cũng nên?

- Chị Hồng Tiểu nghĩ như vậy chưa chắc đã thực hiện được đâu, vì đời này chúng ta cũng không thể gặp được Hoàng Sam Hồng Tuyến Bằng cô nương nữa đâu !

Ngờ đâu, chuyện đời rất kỳ lạ, khi Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong tâm sự thì quả nhiên Bằng cô nương đã ở trong Tam Nguyên Bang rồi vì thế đã gây không biết bao nhiêu kỳ tích quái sự.

Hãy tạm xếp chuyện Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong đi núi Cửu Nghi sang một bên, mà hãy nói Xích Đại Phong bị Mạnh Hồng Tiểu điểm huyết chết giấc ở trong rừng trước.

Thì ra Mạnh Hồng Tiểu và Hoàng Mộ Phong vừa đi khai thì Xích Đại Phong tự giải được huyết và từ từ thức tỉnh. Y mở mắt ra ngồi dậy, liền thấy mười sáu chữ của Mạnh Hồng Tiểu để lại, y đọc lắm bầm giấy lát rồi lại nghĩ thầm :

“Ta đoán không sai Đãng Ma Tú Sĩ quả là Mạnh Hồng Tiểu thật ! Còn Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?”

Y đang nghĩ, thì bỗng thấy một cái mặt nạ da người vút cạnh đó, liền giật mình kinh hãi, vội sờ tay lên mặt rồi dậm chân thở dài và nói :

- Hồng muội, chẳng lẽ ma kiếp của chúng ta chưa hết nên còn phải cách biệt nhau và ôm tương tư nữa hay sao? Bằng không sao bỗng dưng hiện muội lại điểm huyết cho ngu huynh chết giấc và lột một lần mặt nạ da người của ngu huynh đi như vậy?

Hỏi xong chàng lại lột một lớp mặt nạ thứ hai mà rất xấu xí đó ra, bên trong mới tới bộ mặt thật của Cổ Thanh Phong đẹp trai khôn tả.

Thì ra sau khi Cổ Thanh Phong rời khỏi Thiên Nguy Cốc, liền đi ngay Vạn Kiếp Ma Cung ở núi Dã Nhân. Tuy chàng biết đã sắp đến ngày

hẹn ước với Mạnh Hồng Tiểu ở trên Quần Ngọc Phong Kỳ Liên Sơn rồi, nhưng chàng yên tâm Mạnh Hồng Tiểu vẫn chưa thoát khỏi bàn tay ma, rồi lại vì nghe Tiểu Sát Ha Đằng nói bọn ma đầu của Vạn Kiếm Ma Cung dọn nhà trong đó có một nam bốn nữ, nên chàng đoán chắc bên trong thể nào cũng có Chân Chân. Vì thế chàng mới nhất trí bỏ cuộc hẹn với Mạnh Hồng Tiểu, mà đi thẳng tới Vạn Kiếm Ma Cung.

Nhưng khi chàng vào tới khu núi Dã Nhân, lại đi nhầm lối, và bị lạc trong một khu rừng rậm tại phía Tây Bách Trượng Bình. Chàng quanh quẩn trong rừng đó hai ngày trời mới tìm tới một cái tiểu trạch rất lớn ở bên lề rừng, và chàng thấy trên bờ tiểu trạch có một người đàn ông mặc áo đen nằm chết giấc tại đó. Chàng tiến lên xem, thấy người đó trạc ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi rất xấu xí. Chàng đoán chắc người đó thể nào cũng bị chướng khí của tiểu trạch này nên mới mê man bất tỉnh như vậy. Chàng là người hào hiệp, khi nào lại thấy chết không ra tay cứu, nên móc túi lấy thuốc giải chướng khí ra, định cho người áo đen kia uống.

Ngờ đâu, chàng vừa đi đến cạnh người đó, thì chàng đã thấy một con quái trùng màu vàng, như rắn mà không phải rắn, như kỳ đà mà không phải kỳ đà, dưới áo người nọ nhanh như điện chớp chui ra và lũi xuống tiểu trạch.

Tuy vậy, chàng vẫn không do dự gì hết cho người kia uống thuốc giải chướng ngay.

Một lát sau, người áo đen đó từ từ thức tỉnh, mở mắt ra nhìn, đôi ngươi của y không có thần, y chỉ nhìn Cổ Thanh Phong giây lát rồi lại nhắm nghiền mắt ngay. Chàng liền mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay vị nhân huynh này thấy sao?

Người áo đen với giọng nói rất yếu ớt, thở dài đáp :

- Chướng khí của nơi đây lợi hại thật !

- Nhân huynh cứ yên tâm, đệ đã có thuốc giải chướng khí độc rất linh nghiệm, cam đoan với nhân huynh thể nào cũng chữa khỏi, chứ không sai !

Người áo đen nghe nói, nằm yên như đang thử để xem độc khí trong người nặn nhẹ ra sao? Sau cùng, người áo đen mới mở mắt ra, con ngươi rất hung ác và độc địa nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong quát

hỏi :

- Sao ngươi lại đánh lừa lúc ta nhiễm độc rất nặng như vậy, nhiều lắm là sống mười ngày nữa là cùng.

Cổ Thanh Phong đã nhận thấy người áo đen này rất hung ác, không là thiện nhân, nhưng nhận thấy mình đã ra tay cứu người thì phải cứu cho tới cùng, nên chàng mỉm cười đáp :

- Thuốc giải chướng khí của đệ rất linh nghiệm, nếu nhân huynh nói vậy tiểu đệ thăm mạch nhân huynh xem !

Nói xong, chàng giơ tay ra định nắm tay trái của người áo đen kia thăm mạch, nhưng chàng đã thoáng trông thấy con quái trùng vẫn còn bơi đi bơi lại chỗ hồi nãy.

Chàng mới tỉnh ngộ kêu ủa một tiếng và nói :

- Vừa rồi con quái trùng kia ở trong áo của nhân huynh chui ra. Nhân huynh đã phát giác trong người có chất độc, chẳng lẽ chất độc đó là do...

Chàng chưa nói dứt, thì người áo đen đó quay mặt lại, trông thấy con quái trùng kia liền kinh hãi đỡ lời :

- Đây là Cửu Độc Bích Long, ai mà bị nó cắn phải chỉ chín ngày sẽ chết liền, da thịt xương máu sẽ hóa thành một đồng nước vàng.

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại nhìn người đó và hỏi :

- Nhân huynh đã nhận ra con đó là Cửu Độc Bích Long chắc thể nào cũng biết cách giải cứu, nhân huynh mau nói cách đó, để tiểu đệ giúp sức cho.

- Nọc độc của Cửu Độc Bích Long này chỉ có Bách Linh Hỏa Trâm của sư phụ mõ mới cứu chữa được thôi, ngoài ra trên thiên hạ này không có thuốc nào cứu chữa được hết !

- Tôn sư là ai? Hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ mõ là Quỷ Thủ Thiên Tôn ở Đại Tuyết Sơn, còn mõ là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong, chẳng lẽ các hạ chưa nghe ai nói tới hay sao?

Quả thật Cổ Thanh Phong chưa hề nghe ai nói tới hai danh hiệu đó bao giờ, nhưng chàng vẫn phải gật đầu đáp :

- Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu !

- Tên của các hạ là gì?

Cổ Thanh Phong không ưa người này, nhưng vẫn phải nhẫn nại đến cùng, chàng thấy đối phương hỏi như vậy, liền cau mày đáp :

- Tôi là Cổ Thanh Phong, tôn sư của nhân huynh ở Đại Tuyết Sơn, như vậy để tôi đưa nhân huynh về đó nhé?

Xích Đại Phong rất kiêu ngạo lắc đầu đáp :

- Mỗ bị nọc độc của Cửu Độc Bích Long, chín ngày sau nọc độc bộc phát mới lâm nguy. Như vậy, khỏi cần các hạ phải hộ tống nữa, mỗ tự về Đại Tuyết Sơn được !

Cổ Thanh Phong thấy đối phương nói như vậy, liền cười nhạt một tiếng, chấp tay chào :

- Nếu vậy Cổ mỗ nhiều sự quá, chúng ta sau này thế nào cũng có dịp gặp nhau !

Nói xong, chàng quay mình đi luôn. Xích Đại Phong bỗng lớn tiếng kêu giật lại :

- Hãy khoan đã !

Cổ Thanh Phong quay đầu lại ngạc nhiên hỏi :

- Nhân huynh đã không dùng Thanh Phong hộ tống, thì còn gọi tôi lại làm chi?

Xích Đại Phong âm thầm và đáp :

- Mỗ thấy các hạ là người ưa lý đến việc người khác !

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên và đáp :

- Việc thiên hạ tất nhiên phải do người thiên hạ lý, Cổ Thanh Phong này du hiệp bốn bể, lúc nào cũng vui lòng giúp đỡ cho người !

- Các hạ thích giúp người như vậy, bây giờ mỗ muốn nhờ các hạ giúp cho một việc, chẳng hay bạn có vui lòng giúp cho chăng?

Vì muốn dò thám Vạn Kiếm Ma Cung để xem tung tích của Bàn Chân Chân ở đâu, Cổ Thanh Phong sợ việc của Xích Đại Phong phải đi xa nên tốn nhiều thì giờ, nên không thể nào nhận lời được, và chàng lại hỏi Xích Đại Phong :

- Nhân huynh thử nói thêm là định nhờ tôi việc gì đã, để xem tôi có thể làm được không, rồi mới quyết định giúp nhân huynh được.

Ngờ đâu, Xích Đại Phong lại hỏi lại Cổ Thanh Phong :

- Chẳng hay các hạ có biết trong núi Dã Nhân này có một nơi gọi là Vạn Kiếp Môn không?

Ba chữ “Vạn Kiếp Môn” đã gợi hứng Cổ Thanh Phong rồi, nên chàng liền mừng rỡ đáp :

- Biết, biết ! Vạn Kiếp Môn ở trên Bách Trượng Bình, sau cái cổng chào đó có Vạn Kiếp Ma Cung phải không?

Xích Đại Phong gật đầu đáp :

- Phải ! Bây giờ tôi lại muốn nhờ các hạ đi đến Vạn Kiếp Ma Cung một phen, mỗi phải trở về núi Đại Tuyết Sơn mới chữa được nọc độc ở trong người, nên định nhờ các hạ đi nói cho nhân vật của phái Vạn Kiếp hay là môn hạ của Quỷ Thủ Thiên Tôn bằng lòng kết minh với phái Vạn Kiếp và phái Huyền Băng để giành bá nghiệp võ lâm.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Xích Đại Phong nói như vậy ngạc nhiên hỏi :

- Thế ra nhân huynh tới đây là để kết minh với phái Vạn Kiếp Ma Cung à?

Xích Đại Phong gật đầu đáp :

- Vạn Kiếp Ma Chủ mời Huyền Băng Lão My của phái Bắc Thiên Sơn, với sư phụ tôi là Quỷ Thủ Thiên Tôn cùng kết minh, để đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp diệt trừ mười ba danh thủ, xưng hùng với võ lâm. Nhưng lúc này sư phụ của tôi với Vạn Kiếp Ma Chủ lại đang bế quan khổ luyện thần công, không thể đi được, nên mới phái tôi đại diện. Còn phái Huyền Băng thì do Tiểu Cửu Hàn đại diện và Vạn Kiếp Môn do Tốt Kim Hoàn đại diện để làm lễ kết minh với nhau !

Nói tới đó y ngừng lời, ngắm nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi lại nói tiếp :

- Nếu các hạ vui lòng giúp Xích Đại Phong này đi truyền tin đó, mỗi thể nào cũng có lễ vật báo đáp rất hậu hỉ.

Cổ Thanh Phong đáp :

- Tôi có thể đại diện nhân huynh đi được, và tôi không cần phải huynh đền bù gì hết !

Xích Đại Phong liền móc túi lấy ra hai cái mặt nạ da người, và ba viên linh đơn màu vàng nhạt, mặt tỏ vẻ đắc chí vừa cười vừa nói :

- Bộ da người này của mỗ tinh xảo lắm, nhưng phải đeo cả hai bộ vào mặt thì mới có thể truyền đạt cả hỉ nộ ái lạc. Còn ba viên thuốc này là Biến Âm Hoàn, càng thần diệu thêm, các hạ hành hiệp giang hồ, nếu có mấy vật này thì còn tốt hơn là một lạng hoàn kim !

Cổ Thanh Phong bỗng nghĩ ra một kế, liền định thầm :

“Sao ta không lợi dụng hai bộ mặt da người này với ba viên thuốc Biến Âm hóa trang làm Xích Đại Phong tới Vạn Kiếm Ma Cung thăm dò tin tức của Bàn Chân Chân, thì thật là dễ như trở bàn tay!”

Chàng đã quyết định như vậy, liền cảm ơn nhận lấy hai bộ mặt nạ với ba viên thuốc, hóa trang thành Xích Đại Phong đi thẳng lên Vạn Kiếm Ma Cung ngay.